

EVANGHELIA

după Marcu

Ghid de Studiu - 2022
Biserica "Sfânta Treime" București

EVANGHELIA DUPĂ MARCU: fii un creștin practic!

Ghid biblic: Evanghelia după Marcu

Biserica Baptistă Sfânta Treime București

**Octavian Baban
Liviu Căprar
Eduard Ologeanu**

Conținut

EVANGHELIA DUPĂ MARCU: FII UN CREȘTIN PRACTIC!	2
PARTEA 1: PREZENTAREA EVANGHELIEI DUPĂ MARCU	4
<i>Originea cărții și autorul</i>	4
<i>Unicitatea mesajului și scopul cărții</i>	5
<i>Conținutul cărții și temele caracteristice</i>	6
<i>Structura cărții și planul lecțiilor din ghid</i>	8
PARTEA 2: STUDIUL BIBLIC	13
2 iunie, Marcu 1: <i>Împărăția lui Hristos vine cu putere (1:15)</i>	13
9 iunie, Marcu 2: <i>Înțelege nevoile lumii din jur (2:9,27-28)</i>	18
16 iunie, Marcu 3: <i>Fii gata să faci voia lui Dumnezeu, 3.32-35</i>	23
22 iunie, Marcu 4, <i>Învață din pilde și ieși din furtuni (4.24-25, 41)</i>	29
30 iunie, Marcu 5, <i>Redescoperă puterea lui Isus (5.28-29)</i>	34

Partea 1: Prezentarea Evangheliei după Marcu

Evanghelia după Marcu, sau *Kata Markon*, în limba greacă, este cea mai scurtă dintre cele patru evanghelii ale Noului Testament. Ea este bine cunoscută credincioșilor și episcopilor creștini din primele 3-4 secole, deși în aceea vreme, pe primul loc se afla, la citit și învățatură, evanghelia după Matei. Ea face parte din grupul evangheliilor sinoptice (Matei, Marcu, Luca) deoarece are același plan general de prezentarea a evangheliei: începutul lucrării lui Isus în Ierusalim și Galileea, un drum important spre Ierusalim, și ultima săptămână a Crucii, Învierii și Înălțării. Are un caracter foarte direct și este mult mai condensat scrisă decât celelalte două. Într-un mod interesant, ea intră direct în prezentarea evangheliei lui Hristos și în prezentarea predicării și botezului lui Ioan botezătorul, și de asemenea se încheie destul de brusc, cu învierea lui Hristos și o mică relatare a Înălțării. Ea nu descrie nașterea lui Isus (ca Matei și Luca), nici nu dă multe detalii despre arătările lui Hristos după înviere. În schimb, ea oferă multe detalii despre lucrarea și învățătura lui Isus, despre vindecări și minuni, pe care se axează foarte mult.

Originea cărții și autorul

Încă din vechime mărturiile creștinilor au indicat că Marcu l-a cunoscut pe apostolul Petru și, practic, a pus în scris ceea ce Petru predica despre Isus la Roma. Mărturia unanimă a părinților Bisericii primare îl confirmă pe *Ioan Marcu* drept autor, asistentul și ucenicul lui Pavel, al lui Barnaba și mai apoi secretarul sau „interpretul” apostolului Petru, pe care l-a auzit predicând și care l-a inspirat în înregistrarea conținutului Evangheliei sale.

Cea mai veche afirmație în acest sens o avem de la Papias din Hierapolis (circa 60-125 d.Hr.), citând declarația lui *Ioan Bătrânul* sau *Prezbiterul* (apostolul Ioan), cum că „Marcu, care a fost interpretul lui Petru, a scris tot ce și-a putut aminti, dar nu chiar în ordine, despre cele ce a făcut și spus Hristos”. Clement din Alexandria, Origen, Iustin Martirul și Ieronim sunt în deplină armonie în susținerea acestei poziții.

Marcu era fiul Mariei (Fapte 12:12) și vărul lui Barnaba (Fapte 15:37-39). Casa Mariei a găzduit întâlnirea de rugăciune pentru izbăvirea lui Petru din închisoare (Fapte 12) și este posibil ca acesta să fi fost și locul de întâlnire al liderilor creștini din Ierusalim sau casa în care se afla „camera de sus”. Dacă așa stau lucrurile, Domnul Isus a celebrat ultimul Paște cu ucenicii în casa lui Ioan Marcu (Marcu 14:13) și tot aici s-a ținut întrunirea de rugăciune înainte de Rusalii. Se evidențiază clar faptul că autorul Evangheliei cunoștea bine Palestina și mai ales Ierusalimul, locul în care probabil crescuse. Relatările cu privire la camera de sus sunt mai detaliate în Marcu decât în celelalte evanghelii, ceea ce confirmă faptul că și-a petrecut copilăria în această casă.

Când Barnaba și Pavel au plecat în prima lor călătorie misionară, Marcu i-a însoțit ca asistent sau ucenic (Fapte 13:5). Marcu a rămas cu ei în Cipru, dar la plecarea lor spre Asia Mică, Marcu s-a despărțit de ei și s-a întors la Ierusalim (Fapte 13:13). După întoarcerea la Antiohia și după Conciliul de la Ierusalim, Barnaba a propus ca Ioan Marcu să fie luat în următoarea călătorie. Pavel s-a opus datorită faptului că Marcu nu îi însoțise în lucrarea lor (Fapte 15:37-39), ceea ce a condus la separarea lui Pavel de Barnaba. Barnaba l-a luat pe Marcu și a plecat în Cipru, în timp ce Pavel împreună cu Sila au continuat misiunea lor în Asia. Cu aproximativ 12 ani mai târziu, numele lui Marcu re apare în epistolele către Coloseni și Filimon (Coloseni 4:10; Filimon 24). De data aceasta, Marcu este la Roma, împreună cu Pavel care era arestat. Cu puțin timp înainte de moartea sa, Pavel îi cere lui Timotei să îl aducă pe Marcu împreună cu el, acum Marcu fiindu-i folositor (2 Timotei 4:11).

Unicitatea mesajului și scopul cărții

Evanghelia după Marcu este unică prin faptul că evidențiază acțiunile Domnului Isus mai mult decât învățătura lui. Evanghelia are astfel un dinamism aparte, punând accentul mai degrabă pe fapte și minuni decât pe cuvântări sau predici. Este scrisă într-un mod simplu, trecând repede de la un episod din viața Domnului Isus la altul.

În conținutul ei, găsim mulți termeni din limba ebraică și aramaică, înrudită cu ebraica, dar mai nouă, folosite în Palestina acelor vremuri (**amin**, **talita cumi**, **efata**, **korban** etc.). Textul scoate în evidență cunoașterea obiceiurilor

iudaice, iar dinamismul narațiunii, stilul energic și descriptiv, sugerează o mare apropiere de relatările directe ale martorilor oculari. De asemenea, tradiția potrivit căreia Marcu și-a redactat evanghelia în timp ce se afla în Roma, este sprijinită de prezența unui număr mai mare de termeni latini, mai mulți decât în toate celelalte trei evanghelii, cum ar fi: *centurion, recensământ, dinar, legiune, pretoriu* etc. Acest mic detaliu ne oferă și un indiciu cu privire la destinatarii evangheliei. Alte tradiții spun că ar fi fost scrisă în Antiochia Siriei sau în Alexandria, în Egipt, unde Marcu a slujit mult timp ca episcop, la sfârșitul secolului întâi după Hristos.

Marcu își prezintă subiectele cu o franchețe neobișnuită. El surprinde răspunsurile celor ce l-au ascultat pe Isus, subliniind uimirea acestora. În mod repetat, Marcu atrage atenția asupra greșelilor făcute de ucenici și a nepriceperii de care au dat dovadă, neținând minte minunile Domnului Isus și neînvățând lecțiile necesare din pildele Sale (Marcu 4:13; 6:52; 7:18), în ciuda faptului că fuseseră mereu în atenția Domnului Isus.

Relatarea lui Marcu nu este doar o simplă colecție de istorisiri, ci o narațiune complexă, scrisă pentru a arăta că Isus este Mesia nu numai pentru evrei, ci și pentru neamuri. Într-o scriere a lui Clement din Alexandria, citat de Eusebiu, acesta menționează că destinatarii evangheliei ar fi credincioșii din Roma, și de aici și accentul pus de Marcu pe tema suferinței (Marcu 1:17, 20; 2:14; 10:28). Așadar, scopul Evangheliei ar fi încurajarea ucenicilor și a creștinilor din Roma care treceau prin încercări din pricina credinței lor în Isus Hristos, trăind într-un mediu decadent și deseori ostil. Ei aveau nevoie să înțeleagă natura vieții de ucenic în lumina a cine este Isus și a ceea ce El a făcut și va continua să facă pentru ei. Ei aveau nevoie să îl cunoască pe Hristos și erau invitați să devină creștini practici.

Conținutul cărții și temele caracteristice

În Evanghelia după Marcu domină călătoria Domnului Isus înspre cruce și înviere. Începând cu capitolul 8:31, Isus este „pe drum” împreună cu ucenicii Săi, iar restul narațiunii este dedicată evenimentelor din Săptămâna Patimilor. Expresia „pe drum” apare în majoritatea punctelor importante ale narațiunii.

Descrierea suferințelor și morții Domnului Isus ocupă un loc relativ important, raportat la lungimea evangheliei (36%). De patru ori pe parcursul narațiunii, Domnul Isus le adeverește ucenicilor despre suferințele Sale (Marcu 8:31; 9:12-31; 10:32-34). Călătoria Domnului Isus spre Ierusalim are un caracter dramatic, cuprinzând sinteza vieții și mesajului lui Isus și conținând ca adevăr central mărturisirea lui Petru, făcută în cea mai simplă formă: „Tu ești *Hristosul*” – o declarație ce proclamă natura divină și misiunea mesianică a Fiului lui Dumnezeu (Marcu 8:27-30). Această declarație reprezintă centrul teologic și narativ al întregii evanghelii. Personal, Isus a folosit cel mai des titlul de „Fiul Omului”, titlul principal folosit în vremea aceea cu privire la Mesia (vezi Daniel 7). De asemeni, a folosit și titlul „Fiul lui Dumnezeu”, mai ales după ce Tatăl ceresc l-a numit așa pe muntele Schimbării la față (Marcu 9), și ca explicație de ce îngerii, buni dar și răi, îl numeau cu acest titlu. El i-a învățat pe ucenicii săi că trebuie să pătimească, să moară și să învieze. Suferința lui Isus ca Rob al Domnului și importanța uceniciei, ca dovadă a devotamentului față de Domnul, sunt teme de referință pentru Marcu (vezi și profețiile din Isaia 48-53, etc.). În Marcu 7:28, femeia sidoniană a cărei fiică o vindecă Isus îl numește și „Domnul”, înțelegând autoritatea lui spirituală și divină deosebită.

Subiectul Evangheliei este introdus din primul verset: „Începutul Evangheliei lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu” (Marcu 1:1). Persoana lui Isus Hristos domină narațiunea pe tot parcursul ei. Lucrările Sale sunt principala sursă de interes, iar moartea și învierea Sa în Ierusalim conduc narațiunea înspre un punct culminant. Marcu folosește foarte adesea timpul prezent în descrierile sale (prezentul istoric), iar conjuncția „și” apare foarte izbitor.

Chiar din primul capitol, Marcu își începe relatarea despre lucrarea lui Isus, insistând mult mai frecvent decât celelalte evanghelii pe faptul că El obișnuia să se retragă într-un loc liniștit sau pustiu (Marcu 1:12-35; 6:31-46; 7:17-24; 9:2; 11:19). La fel de des apare mențiunea că Domnul Isus nu a dorit ca acțiunile Sale și revelația despre Sine să fie făcute publice, iar mesianitatea Sa să fie dezvăluită înainte de vreme (Marcu 1:33-34; 3:11-12; 5:43; 7:36; 8:26-30; 9:9-30).

În ce privește scopul slujirii sale, Isus îl descrie prin aceste cuvinte devenite faimoase: „Fiul omului nu a venit ca să I se slujească, ci El să slujească, și să-și dea viața răscumpărare pentru mulți!” (Marcu 10:45).

Evanghelia după Marcu subliniază umanitatea lui Isus mai clar decât orice altă evanghelie și evidențiază sentimentele și trăirile Lui (Marcu 1:41; 3:5; 6:34; 8:12; 9:36), limitele Sale omenești (4:38; 11:12; 13:32) și alte detalii ce scot în evidență latura Sa umană (de ex. 7:33-34; 8:12; 9:36; 10:13-16).

Sunt câteva accente ce pot fi subliniate legate de conținutul Evangheliei. Fiind axată mai mult pe acțiune, Marcu redă doar optsprezece pilde ale lui Isus (din cele aproximativ șaptezeci menționate în Noul Testament). Ea acordă în schimb mai mult spațiu relatării minunilor, deoarece aici sunt menționate jumătate din totalul minunilor făcute de Domnul Isus. El pune de asemenea accent pe reacțiile personale ale ascultătorilor: aceștia erau „mirați” (1:27) sau „uimiți peste măsură de mult” (7:37), „înspăimântați” (4:41), „nedumeriți” (6.14) etc. În aceeași măsură, regăsim și observații despre atitudinile personale ale Domnului Isus (Marcu 3:5; 5:41; 7:33; 8:23; 9:27; 10:16). Expresiile pline de vitalitate indică mărturia orală a unui martor ocular care a relatat ce a văzut, din perspectiva impactului acestor experiențe asupra lui și asupra altora.

Evanghelia după Marcu este cât se poate de obiectivă în abordarea ei. Cu excepția ultimelor douăsprezece versete (Marcu 16:9-20) care nu apar în textul manuscriselor mai vechi, Evanghelia se sfârșește brusc. Acest stil literar abrupt este o caracteristică a lui Marcu. Unii comentatori sugerează faptul că un astfel de stil este specific unei retorici apreciate de romani, în timp ce alții sunt de părere că acest stil este foarte potrivit personalității dinamice a lui Petru. Originalitatea Evangheliei se realizează în jurul Persoanei lui Hristos, Robul lui Dumnezeu care a venit să sufere pentru păcatele noastre și să ne aducă iertarea lui Dumnezeu.

Structura cărții și planul lecțiilor din ghid

Structura cărții urmărește modelul sinoptic în trei mari părți (lucrarea în Galileea, 1-8; drumul spre Ierusalim, 9-10; și ultima săptămână în Ierusalim (11-16). Pentru cei doritori să consulte, mai jos se află un tabel cu principalele evenimente din aceste trei secțiuni ale evangheliei lui Marcu. El ne arată într-o scurtă privire de ansamblu cum a fost lucrarea lui Isus pe pământ și cum minunile și învățătura sa, precum și învierea și înălțarea au dovedit că el este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, împăratul peste tot Universul, și peste oameni și peste

îngerii, pe care Dumnezeu l-a trimis ca să ne mântuiască de păcatele noastre și să ne dea viața spirituală nouă.

A. Minunile lucrării lui Isus în Galileea (1-8)

- Începutul veștii bune: evanghelia lui Isus
1. Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și botezarea lui Isus în apa Iordanului 1:1-11
 2. Isus își cheamă primii ucenici și vindecă un om posedat care venise la sinagogă 1:14-28
 3. Isus îl vizitează pe Petru acasă și o vindecă pe soacra sa de friguri (malarie), apoi vindecă un om bolnav de lepră și mulți alți bolnavi 1:29-45
 4. Isus vindecă și trupul și sufletul: relatarea vindecării unui om paralizat 2:1-12
 5. Hristos vindecă în ziua Sabatului pentru că este Domn asupra Sabatului, iar Sabatul este pentru om – și nu invers 3:1-6
 6. Isus Mesia cunoaște tainele pildelor evangheliei și ale Împărăției cerești și are putere asupra furtunilor 4:1-41
 7. Isus Mesia poate vindeca și elibera de sub jugul opresiunii demonice: vindecarea omului numit Legiune 5:1-20
 8. Isus Mesia vindecă fiica lui Iair, gata să moară la vârsta de doar 12 ani 5:21-24, 35-43
 9. Vindecarea prin credință în Isus a femeii bolnave de 12 ani de hemoragie 5:25-34
 10. Senzualitatea care ucide: Irod, dansul Salomeei și decapitarea lui Ioan Botezătorul 6:16-29

11. Prima înmulțire a hranei: 5 pâini, doi pești, și 5,000 de oameni hrăniți 6:30-44
12. Isus Mesia învață despre datini, iubirea de Dumnezeu și de oameni 7:1-22
14. Isus Domnul vindecă fata unei femei neevreice din Sidon 7:23-30
15. Isus vindecă un om surdo-mut cu salivă, noroi și cu porunca **Efata!** (adică, „deschide-te!”) 7:31-37
16. A doua înmulțire incredibila a hranei: 7 pâini și mai mulți pești, și 4,000 de oameni hrăniți 8:1-21
17. Isus vindecă un orb dus de mâini de alții cu o atingere sfântă, iar acesta ajunge să vadă 8:22-26
18. O concluzie esențială: apostolii și ucenicii recunosc că Isus este Hristosul lui Dumnezeu 8:27-30

B. Învățăături și minuni pe drumul spre Ierusalim (9-10)

19. Întâlnirea strălucitoare cu istoria, pe muntele Schimbării la față 9:1-13
20. Vindecarea uimitoare a unui copil epileptic, surdo-mut și dominat de un duh rău 9:14-29
21. Isus ne învață autocontrolul ferm în ispitele vieții 9:42-50
22. Isus învață despre familie, divorț și importanța iubirii copiilor 10:1-16
23. Cum să îl urmezi pe Isus: întrebările tânărului bogat și cearta ucenicilor pentru întâietate în Împărăția lui Hristos 10:17-45

24. Un om orb crede în Isus și îndrăznește să ceară vindecarea – iar Isus Mesia îl ascultă 10:46-52

C. Săptămâna Patimilor, în Ierusalim, și învierea (11-16)

25. Smochinul fără rod este blestemat: o avertizare pentru Israel? 11:12-14, 20-25
26. Controversa cu saducheii și învățătura lui Isus despre realitatea învierii: va fi sau nu va fi o înviere fizică? Vor mai fi în cer soți și soții? 12:18-27
27. Învățătură despre a doua venire a lui Isus, pe norii cerului, pentru judecată 13:14-32
28. Unii credincioși presimt crucificarea lui Isus: mărturia de neuitat a unui parfum scump 14:1-9
29. Arestarea trădătoare a lui Isus și judecata nedreaptă înaintea preoților și a lui Pilat 15:1-15
30. Incredibila și glorioasa înviere a lui Isus, și Înălțarea lui la cer 16:1-11

Lecțiile din acest ghid de studiu sunt împărțite în două secțiuni, anume o secțiune de vară (iunie), care cuprinde capitolele 1-5, și una de toamnă (octombrie-decembrie), care cuprinde capitolele 6-16. Ele urmăresc evanghelia după Marcu prin lecții care ne subliniază mesajul ei și multe aplicații, capitol după capitol. Lecțiile din acest ghid încearcă să pună în lumină îndemnul la credință practică și la o viață sfântă, care îl urmează cu credincioșie pe Isus Mântuitorul lumii.

IUNIE (secțiunea de vară)

2, Marcu 1, Împărăția lui Hristos vine cu putere, 1.15

9, Marcu 2, Înțelege nevoile lumii din jur, 2.9, 27-28

- 16, Marcu 3, Fii gata să faci voia lui Dumnezeu, 3.32-35
- 22, Marcu 4, Învăță din pilde și ieși din furtuni, 4.24-25, 41.
- 30, Marcu 5, Redescoperă puterea lui Isus, 5.28-29

OCTOMBRIE (secțiunea de toamnă)

- 6, Marcu 6, Slujește împreună cu Isus, 6.41-42
- 13, Marcu 7, Ascultarea de Domnul, și tradițiile, 7.9-11
- 20, Marcu 8, Mărturisește-l pe Hristos, 8.35-36
- 27, Marcu 9, Sarea vieții și perseveranța uceniciei, 9.50

NOIEMBRIE

- 3, Marcu 10, Mântuirea și răsplătirile evangheliei, 10.29-30
- 10, Marcu 11, Așteptarea Domnului și credința, 10.22-26
- 17, Marcu 12, Ascultarea și dărnicia plăcută Domnului, 12.17
- 24, Marcu 13, Ziua Domnului și mărturia vieții, 13.35-37

DECEMBRIE

- 1, Marcu 14, Cinstirea Numelui lui Hristos, 14.6-9
- 8, Marcu 15, Adevărul lui Dumnezeu face față batjocurilor lumii, 15.38
- 15, Marcu 16, Îl vestim pe Domnul vieții în toată lumea, 16.15-16

Scopul studiului este să ne îndemne să citim și să învățăm cuvântul lui Dumnezeu, să fim transformați de el și motivați la o viață nouă, practică, sfântă. Viața noastră personală și viața bisericii poate primi un nou dinamism în urma parcugerii cu rugăciune și studiu a evangheliei după Marcu.

Partea 2: Studiul biblic

2 iunie, Marcu 1: Împărăția lui Hristos vine cu putere (1:15)

EVANGHELIA ÎMPĂRĂȚIEI LUI DUMNEZEU ȘI EVANGHELISTUL MARCU

Caracterul practic al acestei evanghelii se vede chiar din introducerea ei succintă. Se observă un pas alert, aproape jurnalistic, un stil foarte concis. Încă din primul verset Marcu anunță simplu că scrie despre *Începutul Evangheliei lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu (1:1)*. Evanghelia aceasta este despre Hristos, și era atât de importantă încât Dumnezeu a dat profeții despre ea, în Vechiul Testament, și l-a trimis pe Ioan Botezătorul, ca pe un al doilea Ilie, un om „în duhul lui Ilie”, ca să pregătească poporul (1:2-12).

Marcu vorbește pe scurt despre predicarea lui Ioan Botezătorul și despre botezul lui Ioan, un botez al pocăinței ce căuta iertarea păcatelor, ca pregătire pentru venirea lui Hristos. Botezul lui Isus, înseamnă declararea ascultării sale de Dumnezeu, ca un bun israelit, precum și prezentarea lui ca Mesia. Înseamnă însă și un moment al prezentării unității Sfintei Treimi în lucrarea mântuirii, pentru că se văd, deodată, toate cele trei persoane ale Sfintei Treimi la lucru: Tatăl, care dă mărturia din cer, Fiul – care s-a întrupat și își începe lucrarea pe pământ, și Duhul Sfânt, care se odihnește peste Fiul, în forma unui porumbel al păcii și al noului început, cum a fost și pe timpul ieșirii lui Noe din corabie (1:9-11). Ioan Botezătorul îl anunță pe Isus ca fiind cel ce aduce Duhul Sfânt și care ne botează în Duhul Sfânt, ca semn al începutului vieții noi. Esența botezului cu apă, este afirmarea botezului în Duhul Sfânt, prin credință în Hristos, în jertfa sa.

După amintirea foarte pe scurt a ispitirii sale în pustiu, după 40 de zile de post, Marcu ne arată care este predicarea lui Isus: adică, evanghelia Împărăției lui Dumnezeu (1:14-15). Vestea bună era că Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Vestea aceasta bună este și astăzi foarte adevărată și actuală: Împărăția lui Dumnezeu este aproape de viețile noastre prin Hristos și jertfa sa de pe cruce, prin iertarea păcatelor, prin învățătura apostolilor, prin Duhul Sfânt și prin puterea intervenției lui Dumnezeu în istorie, în viețile noastre, ale fiecăruia, și în

general, în toate evenimentele istoriei. Adică, Împărăția lui Dumnezeu este aproape prin ocazia pe care o avem ca să trăim pentru Dumnezeu, în ascultare de El, pe baza părtășiei cu El. Împărăția lui Dumnezeu vine cu putere și lucrul acesta se vede în mai multe privințe în capitolul întâi din evanghelia după Marcu.

ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU ȘI CHEMAREA APOSTOLILOR

Domnul își cheamă ucenicii. Toți oamenii sunt chemați să creadă în Hristos, dar Hristos în mod special cheamă și slujitori dedicați pentru înaintarea Împărăției sale. Marcu 1 :16-20 ne arată cum El și-a chemat ucenici, iar dintre ei, mai târziu, i-a ales pe apostoli.. Chemarea lui Hristos are putere divină, adică autoritate cerească și El le spune ucenicilor: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni” (1:17).

Chemarea apostolilor a început în capitolul întâi din Marcu, dar a continuat în 2:13-17 cu chemarea lui Matei - și masa de despărțire pe care acesta a dat-o, aproape ca o masă de nuntă. Chemarea apostolilor este finalizată în Marcu 3:13-19, când Isus îi cheamă la sine pe cei 12 pe munte, și le dă putere să vestească evanghelia și să aibă autoritate peste boli și peste duhuri rele.

Desigur, aceste puteri au avut un caracter pronunțat apostolic și nu se mai văd astăzi astfel în aceeași formulă. Împărăția lui Dumnezeu vine însă cu aceeași putere: Domnul își cheamă și astăzi lucrători de tot felul, în Biserica sa, iar noi știm că putem să venim la El în rugăciune în Numele Său, cu cereri și rugăciuni în toate situațiile limită: în boli, în persecuții, în încercări, în dezastre, în războaie, în dificultăți. Dacă Împărăția lui Dumnezeu vine cu putere și astăzi, și ea vine așa, atunci Biserica lui Hristos trebuie să fie gata să asculte chemarea la lucrare, și să devină o biserică mărturisitoare și mijlocitoare în toate problemele omenești, pe care să le aducă la tronul de îndurare al lui Dumnezeu.

ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU ȘI PUTEREA VINDECĂRILOR

Acesta este un subiect foarte actual. Multe mișcări carismatice pretind că pun această putere de vindecare la centrul predicării lor, dar adesea ele nu urmăresc întoarcerea la Dumnezeu a oamenilor și eliberarea lor din păcate și necredință, ci faima predicatorilor și spectacolul public al vindecărilor.

În capitolul întâi din Marcu sunt trei episoade importante care ne arată eliberarea pe care a adus-o Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu, în persoana lui Hristos: exorcizarea din sinagogă (1:21-28), vindecarea soacrei lui Petru (1:29-39), și vindecarea unui lepros (1:40-45).

Exorcizarea din sinagogă

În mod surprinzător, Isus este respins într-o zi, în sinagogă, de un evreu demonizat. Isus poruncește duhului necurat să iasă, iar omul este eliberat. Faptul că unele din sinagogile din vremea aceea se depărtaseră de Dumnezeu este confirmat și de evanghelia lui Ioan și de Apocalipsa. În Apocalipsa 2-3 Isus vorbește de două ori despre „sinagogi ale Satanei”. Este o adevărată taină cum s-a ajuns la așa ceva, și știm că Biserica – trupul lui Hristos, nu poate fi în această situație niciodată, pentru ea este Templul spiritual al lui Hristos. Problema s-ar pune însă altfel: în lumea religioasă din jur, care nu se bazează pe Duhul lui Dumnezeu, pot fi forme false de închinare și chiar de posedare ocultă.

Creștinul trebuie să se ferească de implicarea în ocult (de jocuri oculte, prezentate ca „nevinovate”, de ghicit – în orice formă, chiar de horoscop și previziuni zodiacale, și bine înțeles de vrăji albe sau negre, de oricare fel ar fi ele). Flmele de groază zise „gothice” sau jocurile cu dragoni și magicieni, ori cu vrăji, nu sunt nici ele cea mai bună companie. Vizionarea lor ar trebui evitată, sau realizată doar în grup, dacă se dorește o anumită informare despre ele, și într-o atitudine de rugăciune, ca să nu fim influențați de standardele întunecate ale magiei sau răutății prezentate acolo. Un subiect demn de dezbătut ar fi, de exemplu, și vizionarea filmelor din seria Harry Potter. Pe deoparte, ele par acceptabile, pentru că se bazează pe biruința binelui asupra răului, pe de altă parte, ele sunt discutabile pentru că nu fac o distincție clară între bine și rău, iar răul pare mult mai proeminent și mai activ, în multe din episoade, pe când binele se află în defensivă. În cazul confruntării dintre Moise și vrăjitorii Egiptului, ca exemplu, în Exod, vedem cum magia omenească este judecată de Dumnezeu, prin plăgi, prin magia și puterea lui Dumnezeu și că Dumnezeu este cu mult deasupra oricărei alte puteri omenești sau demonice.

Vestirea cu putere a evangheliei Împărăției lui Dumnezeu ne conduce aproape întotdeauna la un război spiritual și ar trebui să purtăm armura spirituală a creștinului ca să îi facem față (Efeseni 6).

Vindecarea soacrei lui Simon

Hristos este lângă ai săi în numeroase situații casnice. Să nu ezităm să ne bazăm pe puterea sa, și să venim la El cu toate problemele noastre de sănătate. Isus este medicul suprem, iar rezultatul în cazul celui vindecat este dorința de a-i sluji celorlalți, precum și Domnului. Așa se întâmplă și în cazul soacrei lui Simon, care ne este un bun exemplu.

Vindecarea unui lepros

Ultima manifestare a puterii evangheliei lui Hristos din Marcu 1 este vindecarea unui lepros care se roagă în genunchi pentru vindecare. De obicei, în Biblie lepra este o boală care este asemănată cu păcatul, ca să înțelegem puterea de distrugere și deformare a păcatului în viața umană. De asemenea, înțelegem drama celui lepros care era exclus din societate, respins. Asăzi lepra este vindecabilă prin tratament și evitabilă, dar efectele păcatului au rămas la fel de deformante și de ostracizante. Ca Biserică trebuie să afirmăm vindecarea prin jertfa lui Hristos și credință, și reprimirea oamenilor în comunitate. Ce cazuri de oameni deformați sufletește și respinși de societate ai întâlnit? Ce facem în cazul celor care au trecut prin experiențe grele de viață: divorțuri, droguri, abuzuri, închisoare, violență, implicarea în lumea ocultă? Oare avem consilieri pregătiți și credincioși maturi care să vestească evanghelia în astfel de situații? Împărăția lui Dumnezeu vine cu putere și Domnul este gata să îi mântuiască și pe acești oameni și să le refacă viața prin credință și sfințenie.

APLICAȚII

Lección aceasta ne arată cum trebuie văzut Domnul Isus în toate lucrurile. Hristos își poate începe lucrarea pentru că este însoțit de la bun început cu binecuvântare divină. El are de la bun început ungeră, putere și autoritate divină ca să proclame evanghelia împărăției oriunde ajunge în satele Iudeii. La fel de mult ne reprezintă și pe noi în toate lucrurile încât să poată merge la cruce în

locul nostru și să moară acolo pentru toți cei ce cred în Numele Lui și primesc mărturia evangheliei.

În ce fel s-a văzut puterea și autoritatea lui Hristos în chemarea și alegerea ucenicilor? Are El chemări la lucrare și pentru creștinii de astăzi?

.....
.....
.....

În ce fel lumea ocultă poate afecta societatea contemporană? Care ar trebui să fie atitudinea și lupta creștinului în situații de invadarea a ocultului în viața societății

.....
.....
.....

Cum ar trebui să apelăm la Isus în problemele zilnice? Care este unul din efectele importante în viața cuiva care vede ajutorul lui Dumnezeu în propria existență, așa cum s-a întâmplat în viața soacrei apostolului Petru?

.....
.....
.....

În ce fel păcatul îi deformează sufletește pe oameni, astăzi? Ce putem face ca Biserica?

.....
.....
.....

9 iunie, Marcu 2: Înțelege nevoile lumii din jur (2:9,27-28)

Împărăția lui Dumnezeu și predicarea lui Hristos i-a căutat pe oameni acolo unde se află ei și le-a vorbit în mijlocul nevoilor lor. Aceasta dovedește caracterul practic sau aplicat al împărăției, precum și puterea de a aduce mesajul evangheliei în contextul specific al vieții fiecărui om, pe limbajul tuturor, și în situația specifică a oricărui om. Capitolul doi din Marcu ne invită să vedem slujirea practică a prietenilor omului paralizat pe care îl vindecă Isus (2:1-12), dialogul social și de credință la care Matei - viitorul apostol, îi invită pe prietenii săi vameși la masa de despărțire pe care a dat-o (2:13-17), discuția contrastului între Legământul vechi, cu Israel, și cel nou, încheiat prin Hristos (2:18-22), și faptul că Hristos este și Domn al Sabatului (2:23-28).

ISUS VINDECĂ UN OM PARALIZAT, ADUS DE PRIETENII SĂI (2:1-12)

Adesea, astăzi, vindecările sunt făcute de dragul vindecărilor. Unii evangheliști țin adunări speciale de vindecare. Isus însă vestea oamenilor Cuvântul divin (2:2) și în acest context al prezentării evangheliei, aveau loc și vindecările. Vindecările erau o întărire a mesajului mântuirii.

Omul paralizat adus la Isus de către prieteni, rămâne un exemplu de bază în privința aceasta. Isus îi spune două lucruri importante acestuia: „Fiule, păcatele îți sunt iertate” (2:5) și „Îți poruncesc, ridică-ți patul și umblă” (2:11). Deși omul paralizat venise pentru vindecare, Hristos i-a iertat mai întâi păcatele, și doar după aceea i-a dat și vindecarea fizică, trupească. Cele două trebuie să meargă mână în mână. La Biserică ne îngrijim și de nevoile trupești, dar și de cele sufletești, de credință. De aceea, este foarte binevenite ajutoarele medicale și alimentare, dar trebuie să vestim neapărat evanghelia. Unul din lucrurile bune care s-au făcut și continuă să se facă este ajutorarea refugiaților atât prin cazare și hrană, cât și prin vestirea evangheliei la capelele de seară. În felul acesta, venim în ajutorul oamenilor înțelegând, într-adevăr, nevoile lor.

În ce privește nevoile omului paralizat, credința prietenilor săi a fost imediat remarcată de Isus. Ei au fost în stare să îl care cu brațele lor pe omul paralizat și să îl aducă la Isus. Au fost în stare, apoi, să demonteze acoperișul ca să

Îl coboare pe acolo înaintea lui Isus, pentru că nu au putut intra prin altă parte din pricina aglomerației. Urmând exemplul lor este important să fim gata să fim prieteni care ajută în nevoie pe cei în suferință. Ajutorul nostru trebuie să se asigure că toți cei în nevoie, au parte de ajutor, de alinare și tratament, de hrană, și de Cuvântul lui Dumnezeu, și că au ocazia să creadă și să fie mântuiți.

CHEMAREA LUI MATEI ȘI RELAȚIA CU COLEGI DE MUNCĂ (2:13-17)

Chemarea lui Levi (Matei) este o ocazie de a vedea din nou, cum ucenicii au ascultat de chemarea lui Isus și l-au urmat. Este important să vedem că Matei a știut să relaționeze cu foștii săi colegi de la vamă și a dat un mare ospăț la care să poată veni și Isus. La acest ospăț, invitații au sosit și au putut să interacționeze cu Isus și ceilalți ucenici. Probabil că au fost multe întrebări și răspunsuri despre viața cu Dumnezeu, despre taxe și onestitate, despre viitorul lui Israel.

Fariseii și învățații Legii au reacționat față de acest dialog cu cei de la marginea societății acceptate, și l-au criticat aspru pe Isus că și-a permis să stea la masă cu vameșii și cu păcătoșii. Isus își apără participarea la masa dată de Matei și le-a răspuns că El a venit să îi cheme la pocăință pe cei păcătoși, așa cum un medic trebuie să îi vindece pe cei bolnavi, nu pe cei sănătoși. El a fost centrul discuțiilor de la masă, ca un mire la o nuntă, pentru că a devenise și centrul vieții lui Matei.

Biserica de astăzi trebuie să încerce diverse căi de a dialoga cu cei din jur despre viață și despre credința în Dumnezeu. Grupele de părtășie și de cele misionale sunt locuri în care această interacție poate avea loc. Ești și tu parte dintr-un grup unde pot veni invitați la masă sau la un dialog despre credință și ascultare de Dumnezeu?

LEGEA VECHĂ ȘI LEGEA NOUĂ: IMPORTANȚA FORMELOR NOI DE ÎNCHINARE (2:18-22)

Privind mereu cu un ochi critic la Isus și la ucenicii săi, fariseii – împreună și cu ucenicii lui Ioan, de data aceasta, s-au gândit să îi certe pentru că nu postesc. De fapt, ei nu priveau cum trebuie la realitate și la nevoile din context. Răspunsul lui Isus este foarte simplu și direct: „oare pot posti nuntații câtă vreme este mirele cu ei?” Formele de închinare trebuie contextualizate: să ne bucurăm cu cei ce se

bucură, și să plângem cu cei ce suferă. Sărbătorile bisericii trebuie să includă și momente de cercetare și comemorare, și de evaluare, dar și întâlniri de bucurie și celebrare.

Ca să arate contrastul între Legământul cel vechi, de pe Sinai, și Legământul cel nou, în sângele lui Isus, Isus le compară cu o haină veche și o haină nouă, cu un vin vechi și un vin nou. Nu peticești o haină veche cu postav nou, nici nu pui vin nou în burdufuri vechi, căci se vor distruge. Viața nouă, în puterea Duhului Sfânt are nevoie de forme de expresie noi, nu de tradiții care nu sunt relevante.

ISUS ESTE DOMNUL ÎNCHINĂRII, AL SABATULUI (2:23-28)

Ultima discuție din capitolul doi se referă tot la închinare, la ce este îngăduit să faci în ziua de Sabat, sau nu. Din nou fariseii pun întrebări și critică nemulțumiți pe ucenicii lui Isus care desfăceau spice de greu de Sabat, și mâncau boabele, pe când treceau prin holde. Pentru farisei aceasta reprezenta o muncă or, de Sabat, nu trebuia să muncești.

Și astăzi, pentru unii creștinismul este o serie lungă de interdicții: să nu mănânci din asta, să nu mănânci din cealaltă, să nu fumezi, să nu bei, să nu vorbești așa, să nu te îmbraci așa, etc. Unele sunt reguli generale și sunt bune. Altele sunt reguli biblice și sunt repere morale necesare. Iar altele sunt pur și simplu născocite de oameni, ca să fie – sau să pară mai sfinți. Regulile sunt bune, ca să te păzești de rău, iar poruncile biblice sunt clare – nu le poți confunda sau interpreta greșit. Accentul totuși, trebuie să cadă pe ceea ce faci pozitiv în relație cu credința în Dumnezeu.

De aceea se spune în Scriptură că Domnul va pune legile sale în inima oamenilor: „Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.” (Ieremia 32:33). Important este să îl cunoști pe Domnul în adâncul inimii și să îl ascuți.

De aceea, Domnul spune că „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat; așa că Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului.” (2:27-28). Apostolul Pavel spune: „În adevăr, niciunul din noi nu trăiește pentru sine și niciunul din noi nu moare pentru sine. Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai

Domnului.” (Romani 14:7-8). Tot apostolul Pavel scrie în Coloseni 2:20-23 „Dacă ați murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la porunci ca acestea: 21. "Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!"? 22. Toate aceste lucruri, care pier odată cu întrebuițarea lor și sunt întemeiate pe porunci și învățături omenești, 23. au, în adevăr, o înfățișare de înțelepciune, într-o închinare voită, o smerenie și asprime față de trup, dar nu sunt de niciun preț împotriva gădilării firii pământești.”

Nevoia umană este după părtășie adevărată cu Dumnezeu, o credință și o ascultare care ne schimbă viața și o așează în supunere față de Hristos, care ne schimbă prioritățile și ne umple cu Duhul Sfânt, învățându-ne să căutăm cu bucurie voia lui Dumnezeu și să trăim în sfințenie. Adevărata nevoie a omului nu este să își fixeze reguli nenumărate, de regim alimentar, de sărbători, comportament. Nu omul este făcut pentru reguli, ci regulile și sărbătorile sunt făcute pentru oameni, ca să îi ajute să își trăiască viața, o viață împlinită. Iar Domnul tuturor regulilor – și al vieții, este Hristos.

APLICAȚII

Care sunt cele două priorități ale vestirii evangheliei? De ce vestea bună este importantă și, de asemeni, și ajutorarea socială? Ce adevăruri comunicăm despre Hristos când acționăm în ambele direcții?

.....

.....

.....

Ce putem învăța din dedicarea cu care prietenii lui Isus l-au adus pe omul paralizat înaintea Domnului?

.....

.....

.....

Cum putem urma modelul relației lui Matei cu foștii săi colegi de muncă?

.....

.....

.....

.....

Este viața creștină o listă de reguli despre ce să faci și ce să nu faci? Care este esența vieții creștine și a părtășiei cu Domnul

.....

.....

.....

.....

16 iunie, Marcu 3: Fii gata să faci voia lui Dumnezeu, 3.32-35

În centrul capitolului 3 stă chemarea celor 12 apostoli (3:7-12). Ei l-au ascultat și au răspuns chemării lui Isus și datorită slujirii lor avem astăzi Noul Testament. De asemenea, la sfârșitul capitolului este versetul 35 care spune că „... oricine face voia lui Dumnezeu, acela Îmi este frate, soră și mamă.” Răspunsul lui Isus față de necredință și față de cei critici este acesta: ceea ce este important este să cauți voia lui Dumnezeu și să o trăiești în viața ta. Cine începe să facă așa este numit de Hristos însuși „ruda mea”, „familia mea”, „frate, soră și mamă”. Devine, cu alte cuvinte, membru al familiei lui Dumnezeu cel întrupat. De aceea, titlul acestei lecții este „Fii gata să faci voia lui Dumnezeu”.

ASCULTAREA DE VOIA DOMNULUI ÎNCEPE CU ÎNCHINARE A ȘI PRIMIREA MÂNTUIRII

Prima istorisire din capitol este vindecarea unui om cu mână paralizată. Mușchii erau retrași și slăbiți (distrofie), venele și arterele erau contrase, funcționarea nervilor era oprită. Biblia descrie afecțiunea drept „mână uscată”. El avea, așadar, o mână complet nefuncțională, paralizată, redusă în dimensiuni. Acest om era la sinagogă, în ziua de închinare la iudei, de Sabat și căuta prezența lui Dumnezeu.

Situația este incredibilă. Liderii sinagogii, adică fariseii și cărturarii, și probabil și alți membri ai sinagogii, îl loc să îl aducă ei înșiși la Isus pe omul bolnav, stăteau și „îl pânneau” pe Isus să vadă dacă va face vreo vindecare, adică o muncă în timpul sabbatului. Avem aici un grup de oameni religioși care nu urmăresc să vadă eliberarea oamenilor din suferință și întâlnirea cu Dumnezeu, prin închinare, Cuvânt și vindecare, ci pedepsirea cuiva pentru slujirea lui dedicată. Sinagoga aceea nu mai căuta slăva lui Dumnezeu, ci continuarea și întărirea unei tradiții și înțelegeri înguste. Era o adunare a oamenilor concentrați pe tradițiile lor, nu o adunare de închinare față de Dumnezeu.

De aceea, Isus îi confruntă cu o întrebare și le cere părerea dacă are voie să îl vindece pe un om în suferință, să facă bine sau rău, în ziua de Sabat. Răspunsul era evident, dar ei au tăcut. Isus numește acest lucru „împietrirea inimii” și a fost foarte mâhnit să îi vadă atât de împietriți. El îl vindecă pe om înaintea tuturor, iar reacția acestor oameni religioși, dar nepocăiți și de aceea, periculoși, este să iasă afară cu multă mânie și să se alieze cu un partid politic nereligios, partidul

irodienilor (pro-Irod și pro-roman). Această alianță a fost o alianță a morții, care a condus la urmărirea, trădarea, arestarea și uciderea lui Isus Mântuitorul.

Isus a făcut voia lui Dumnezeu și l-a vindecat pe cel bolnav. El a stabilit ce înseamnă „să faci bine sau să faci rău în ziua Domnului”. Înseamnă să aduci vestea bună a mântuirii și ajutorarea celor în suferință.

Chiar și omul bolnav a făcut voia lui Dumnezeu: el a venit la închinare, l-a ascultat pe Isus și a stat în mijlocul tuturor, apoi l-a ascultat și și-a întins mâna. Spre surpriza lui, chiar a fost în stare să își întindă mâna, să o folosească normal. Doar fariseii au făcut altceva decât voia lui Dumnezeu. Într-o situație diferită, evanghelistul Luca îi descrie așa „dar Fariseii și învățătorii Legii au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei...” (Luca 7:30).

Mari mulțimi de oameni au venit să beneficieze de voia lui Dumnezeu pentru ei, prin credință în Isus. Ei au fost vindecați (3:10), și s-au închinat Domnului. Ucenicii l-au ascultat pe Isus și i-au pus la dispoziție o barcă, din care vorbea ca de la un amvon mobil. Doar duhurile necurate nu îl ascultau. Ele recunoșteau că Isus este „Fiul lui Dumnezeu”, dar nu îl ascultau. El le-a interzis să îi rostească numele și să îl vestească lumii. Hristos nu are nevoie de predica demonilor. Cu toate acestea, vom vedea că în capitolul 5, o legiune întregă de duhuri necurate continuă să strige „te știm cine ești, ești Sfântul lui Dumnezeu”. Scopul lor era ca Isus să fie asociat cu demonii, și astfel, să fie respins. Discuția despre hula împotriva Duhului Sfânt arată că fariseii într-adevăr, au folosit această asociere ca să îl respingă pe Isus.

UCENICUL ASCULTĂTOR, SLUJEȘTE CU FAPTA ȘI SE ÎNCHINĂ CU INIMA

Aceasta a fost chemarea apostolilor. El i-a chemat să îi aibă lângă El, să îi învețe, să îi trimită să predice, să le dea putere să continue vindecările sale, să le dea putere asupra demonilor. Important este că ei au răspuns chemării și au venit lângă El. Era a doua chemare din viața lor. Cum am văzut mai devreme în Marcu, ei au fost chemați să fie ucenici. Acum au fost chemați la o slujire specială, ca ucenici.

Isus le știa și calitățile și defectele. De exemplu, el îi dă lui Simon numele de Petru (Piatră), iar lui Iacov și Ioan le pune numele Boanergheș (Fiii tunetului). El ne știe și pe noi, dacă suntem stabili și de încredere, sau dacă suntem duri și

răzbunători, sau timizi, etc. Totuși, ne cheamă ca să ne transforme și să ne ajute să devenim oameni împliniți și credincioși care îi dau glorie lui Dumnezeu.

Iuda Iscarioteanul a răspuns și el chemării și a beneficiat de trimiterea lui Isus în toate privințele. Da, el a acceptat slujirea exterioară, dar nu închinarea inimii. În inimă el a rămas înșelător, critic – la fel ca fariseii, și trădător. Marcu ne aduce aminte, chiar aici, la chemarea apostolică, de faptul că Iuda a ajuns să îl trădeze, să îl vândă – la propriu, pe Isus (3:19).

Adevăratul ucenic slujește cu fapta, dar și se închină cu inima. Ce fel de ucenic ești tu?

CINE FACE VOIA LUI DUMNEZEU, CREDE ÎN ISUS ȘI NU VORBEȘTE DE RĂU MÂNTUIREA

Ce răspuns ai tu, față de Hristos care ne mântuie de păcate, care ne aduce vindecarea, care dă învățătură cerească, și care ne va face parte și de înviere, în final, și de domnie alături de sine? Noi astăzi beneficiem de cunoaștere mai bogată despre Isus, pentru că știm și despre jertfa lui, și despre înviere, și despre Înălțare și avem și Noul Testament. Dar oamenii care au trăit în timpul lui Isus, înainte de crucificare și înviere, nu știau toate acestea. Asta nu înseamnă însă că au avut dreptate să se îndoiască de Isus.

Rudele lui Isus (3:21) au rămas uimite, nelămurite de minunile și învățătura lui și au crezut că și-a ieșit din minți. De fapt, așa cum scria în secolul 20 un autor creștin faimos, C.S. Lewis „Un om care era doar un simplu om și ar fi zis lucrurile pe care le-a zis Isus, nu ar fi fost un mare învățător moral. El ar fi fost fie un lunatic – ca un bolnav de psihiatrie care își închipuie că este un ou fiert, fie chiar Diavolul însuși, venit din talpa iadului. Ori El a fost, și a continuat să fie, ce spunea că este, adică Fiul lui Dumnezeu, sau a fost un om nebun ori chiar ceva mai rău (un om demonizat).” Tu ce mărturie dai despre Isus?

În această parte a capitolului trei întâlnim trei feluri de necredință. Mai întâi, rudele lui Isus, neînțelegând și neștiind totul despre Hristos, au crezut că este un om ieșit din minți și ar trebui scos din mulțime și dus la tratament. Să spunem că această necredință este datorată dezinformării, lipsei de învățătură și cunoaștere. Dacă nu stăteau lângă Isus zilnic, este normal să nu îl înțeleagă. Sau poate alții i-au alertat și le-a spus să vină repede că Isus, ruda lor, nu mai știe ce

spune. Ce crezi tu despre Isus? Ai ajuns să îl cunoști sau îl știi doar din auzite? Ai citit evangheliile?

Al doilea fel de necredință este necredința iudeilor care zic că nu știu cu ce autoritate face Isus vindecări, de unde are învățătura aceasta nouă și cum scoate demonii. Aceasta este necredința logicii greșite și a neștiinței, dar și conștiinței lipsite de credință. Isus le spune că ar trebui să vadă clar că El are o putere mai mare decât demonii, căci nimeni nu îi poate învinge decât dacă este mai puternic. Demonii nu se scot afară singuri, nici nu ascultă decât de Dumnezeu, de nimeni altcineva. Chiar și cu îngerii buni, ei se luptă. Doar de Dumnezeu ascultă. Deci, Isus este Dumnezeu, dacă toți îl recunosc și nu pot decât să i se supună.

Acest fel de necredință Isus o numește „hula împotriva Fiului Omului”. Ea înseamnă să îl vorbești de rău pe Fiul Omului pentru că nu îl înțelegi și nu judeci logic. Un asemenea păcat poate fi iertat ne spune Marcu, dar mai ales ne spun așa evangheliștii Luca și Matei (Luca 10:12, Matei 12:32).

Există însă și al treilea fel de necredință, foarte gravă. Fariseii, din păcate, au ajuns și la ea. Ei spuneau că Duhul Sfânt de care vorbește Isus și prin care vorbește el, nu este Duhul lui Dumnezeu, ci Duhul lui Satan, și cu ajutorul lui Satan scoate Isus demonii, nu cu ajutorul lui Dumnezeu. Acest păcat sau această hula sau vorbire de rău împotriva Duhului Sfânt nu poate fi iertată pentru că este o necredință rea și ipocrită, îndreptată total împotriva lui Dumnezeu. Cum poți să vezi lucrarea clară a Duhului, în Hristos, și să spui că este duhul lui Satan? Nu este doar lipsit de logică și de adevăr, dar este plin de răutate și reprezintă o respingere hotărâtă a harului divin, a lui Dumnezeu. De aceea, Isus spune că această necredință nu va fi iertată, niciodată. Ea este o necredință definitivă care îl respinge pe Dumnezeu, și care nu se poate vindeca, se poate doar pedepsi.

Așadar, în concluzie, fariseii nu au fost pregătiți să facă voia lui Dumnezeu. Ei au arătat tot felul de tipuri de necredință. Este posibil ca tocmai ei să fi fost cei care au chemat familia lui Isus să vină să îl ia, că și-a ieșit din minți. Cât de departe poate merge vorbirea de rău? Până la acuzarea că ești stăpânit de duhuri necurate. Așa au spus chiar și despre Isus. Dar, dacă spui și despre Duhul Domnului acest lucru, înseamnă că te îndârjești să numești binele rău, și răul bine. Domnul să ne țină în credință și în ascultare de El, prin credință.

APLICAȚII:

Ce înseamnă să ascuți de voia Domnului? Cum a ascultat Isus de voia lui Dumnezeu?

.....
.....
.....

Ce înseamnă să ascuți de voia Domnului? Cum au ascultat ucenicii de voia lui Dumnezeu?

.....
.....
.....

Câte feluri de necredință față de Isus se văd în capitolul 3 din Marcu? Cum te poți feri de ele?

.....
.....
.....

Explicați de ce vorbirea de rău față de Isus (hula împotriva Fiului omului) poate fi iertată, dar vorbirea de rău față de Duhul Sfânt (hula împotriva Duhului Sfânt) nu poate fi iertată niciodată:

.....
.....

.....

Care crezi că este voia lui Dumnezeu pentru tine și, în particular, în prezent, acum? O asculți tu? Trăiești după voia lui Dumnezeu?

.....

.....

.....

22 iunie, Marcu 4, *Învăță din pilde și ieși din furtuni (4.24-25, 41)*

Capitolul patru al evangheliei lui Marcu ne aduce aminte de un aspect foarte important al lucrării Domnului Isus, și anume că de foarte multe ori a ales să vorbească în pilde. Nu a făcut doar minuni și vindecări, ci a rostit și pilde, lucruri care au ca specific adevăruri mari, esențiale ale credinței.

Pildele vorbesc simplu și direct, chiar dacă și criptic uneori, despre lucruri care provoacă la meditație, și care trebuiesc apoi trăite, asumate. Finalitatea lor nu este nici să rămână misterioase și nici să funcționeze ca niște ghicitori pe care tocmai le-am dezlegat. Ci finalitatea lor este să te provoace să înțelegi un adevăr și să fii sigur apoi că îți construiești viața pe el.

Scopul pildelor este să îți spună secrete importante ale mântuirii și să te facă să îți evaluezi viața. Pildele lui Isus te provoacă să gândești și să te evaluezi. Domnul Isus le întărește autoritatea și spune: "*Cine are urechi de auzit să audă*" (v.9). Pildele cer un răspuns din partea noastră. Ele sunt un fel de radiografie a trăirii noastre zilnice, de multe ori uitându-se chiar la finalitatea vieții de credință. Nu la împlinire Domnul Isus surprinde în ele chiar modul, dinamica în care Împărăția lui Dumnezeu lucrează cu putere în viețile noastre.

PILDA SEMĂNĂTORULUI ȘI GRIJA DE A FI UN SOL BUN PENTRU VESTEA MÂNTUIRII

O astfel de pildă este pilda semănătorului (v.1-20). Ce poate fi mai important pentru noi decât să vedem clar cum răspunde inima la cercetare? Și că inima poate să răspundă pe cât de variat pe atât de periculos Domnului?

În timp ce ne gândim că pilda vizează în mod specific pe cei ce aud pentru prima dată evanghelia, și că ce bine ar fi să răspundă potrivit Domnului, uităm că în viața de credință și noi răspundem în mod zilnic Domnului. Cuvântul vorbește constant în viețile noastre. Semănarea este în orice sezon al vieții. Domnul Isus ne vizitează în continuare cu Cuvântul Său, fie în decorul bine stabilit al bisericii, fie în situațiile de zi cu zi, unde Duhul Sfânt ne călăuzește pe mai departe. Și trăim, de fapt, mereu acest adevăr, că inima noastră reacționează constant la Cuvântul lui Dumnezeu.

La fel de sobru este și faptul că nu toate tipurile de sol rodesc. De fapt, niciunul nu rodește cu excepția unui singur sol “bun”, un teren arabil, lucrabil și care e pregătit pentru sămânța semănată. Până și aici roadele sunt variate, o sămânță produce mai mult, alta mai puțin, drept dovadă că lucrurile sunt complexe chiar și pentru cei ce trăiesc credința. Și totuși adevărul rămâne că cine e în credință produce roade. Și în final asta e diferența care contează între acest sol bun și celelalte.

De aici și cercetarea pentru noi, oare nu cumva am devenit prea preocupați ca să mai auzim ce zice Domnul? Există planuri și proiecte și nevoi, dar oare mai auzim ce zice Domnul? E o întrebare sinceră și mereu actuală dacă vrem să mergem sănătos în credință. La fel de mult ne putem întreba dacă nu cumva am auzit deja de atâtea ori încât inima noastră nu mai reacționează la Cuvânt. Nu cumva mă uit imposibil în timp ce se predică Cuvântul lui Dumnezeu?

De aceea, e mereu posibil, din păcate, să răspunzi fie ca un pământ împietrit, o potecă bătătorită de unde păsările mănâncă repede semințele căzute, fie ca un teren spinos, care înăbușe sămânța, astfel că în final nu produce nici el roade. Avem în față o credință în care se luptă și în care se trăiește mereu vigilent, nu cu experiențele zilei de ieri. Câți nu au căutat, de exemplu, să se îmbogățescă, sau să crească în cariere, doar ca apoi să se rătăcescă și să se străpungă singuri cu o mulțime de chinuri (1 Tim. 6:10). Nu confirmă oare chiar aceștia, în mod dureros, prin experiența lor, aceste adevăruri ale pildei? De aceea, felul în care ascultăm Scriptura este foarte important: cine ascultă și împlinește, va aduce roade bogate în viață, cine ascultă superficial, și nu face va rodi puțin (4:24-25).

PILDA LĂMPII ȘI PILDELE ÎMPĂRĂȚIEI: SĂMÂNȚA RODITOARE ȘI BOBUL DE MUȘTAR

Următoarele trei pilde scurte abordează două mari capitole ale vieții de creștin: mărturia personală (lampa ascunsă) și creșterea împărăției lui Dumnezeu (sămânța care rodește noaptea și bobul de muștar care crește uimitor de mare).

Pilda lămpii ascunse.

Aceasta este o pildă spusă ca cine are urechi de auzit, să audă! (v.23). Într-adevăr, o lumină nu se ascunde niciodată sub pat, și nici nu se pune sub vreo banișă

(găleată) sau vreun capac. E pur și simplu de neconceput ca să facă așa ceva cineva în viața reală. Însă la fel de mult e de neconceput în lumea spirituală ca un creștin autentic să fie luminat în interior și să nu se vadă și în afară. De aceea, și credința adevărată se vede. Ea se manifestă din interior și ajunge să fie recunoscută și în afară. Mărturia interioară trebuie să lumineze în exterior, să fie de folos, să fie vizibilă. De aici și chemarea și încurajarea creștinului să iasă din ascuns și din păcat la lumină și la neprihănire. *“Odiñoară erați întunerice, dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați deci ca niște copii ai luminii.”* (Efes.5:8).

Pilda seminței roditoare și a bobului de muștar și viziunea creșterii împărăției

Lucrarea Împărăției lui Dumnezeu în lume, are un mare secret: ea crește neconținut până va umple toată lumea. Ea crește și când știm, și când nu știm, și când suntem treji și când dormim, și ziua și noaptea. Taina puterii de creștere a lui Dumnezeu este pe deplin la lucru, activă. Dincolo de eforturile lucrătorului, lucrul a fost făcut și sămânța plantată își va atinge rostul (v.26,27). Or, aceasta este o minune măreață, o taină pe care ajungem să o trăim și noi în viața de credință. Noi trăim și împlinim, dar Dumnezeu este Cel ce face să crească roada Duhului Sfânt în viețile noastre. Firul verde ajunge la rod deplin, și aceasta este și ideea pildei (v.28,29).

La fel se întâmplă și în pilda bobului de muștar. Împărăția seamănă la fel de mult și cu începuturi mici, modeste, exact ca și starea inițială a bobului de muștar printre celelalte semințe (v.30,31). Însă, viața din interior, ADN-ul acestei semințe o transformă în timp într-un copac mare ce a ieșit totuși dintr-o sământă atât de mică. Disproporția este impresionantă, și accentul este iarăși pe o creștere neașteptată. Pășările cerului (o imagine pentru popoarele pământului) consideră copacul acesta bun pentru cuiburile lor tocmai pentru că e un loc sigur, de adăpost. Adică în împărăția lui Dumnezeu își vor găsi adăpostul toate popoarele. Într-un fel, Domnul Isus reia aici o parte din visul lui Nebucadnețar despre propria împărăție întinsă peste multe popoare (Daniel 4:10-12). Împărăția lui Dumnezeu este întruchiparea cea mai glorioasă a ideii de împărăție globală, imperiu global și de unitate a omenirii sub o singură stăpânire, și anume a lui Hristos.

Isus spune lucruri adânci și încurajatoare despre Împărăția lui Dumnezeu care crește neconținut. Noi suntem născuți în credință prin Cuvântul lui Dumnezeu, dintr-o sămânță care nu poate putrezi și care cu siguranță că va produce mântuire deplină în viețile noastre (1 Pet.1:23).

De aceea și suntem încurajați să perseverăm atât de mult, pentru că avem o nădejde sigură. Nădejdea aceasta nu înșeală, pentru că nu vine din reușitele noastre ci din Cuvântul lui Dumnezeu, cuvânt care este viu și lucrător și care nu se va întoarce niciodată fără rod (Isa.55:11).

CURAJUL ȘI BINECUVÂNTAREA DE A TRECE CU ISUS PRIN FURTUNĂ

Capitolul nu se încheie, însă doar cu pilde. Marcu ne amintește că Domnul Isus are o lucrare de făcut și că se duce în continuare după ceea ce este pierdut. Capitolul se încheie cu potolirea unei furtuni, în timp ce caută să treacă de partea cealaltă a mării, în ținutul gadarenilor. Furtuna este încă o ocazie ca slava și puterea Domnului Isus să strălucească, în timp ce autoritatea Lui se extinde cu ocazia aceasta și asupra naturii. Lucrul nu scapă ucenicilor, însă, la fel de mult, nu ar trebui să ne scape nici nouă faptul că Domnului Isus îi pasă de ucenici și de oameni în general, și că se duce de partea cealaltă ca să elibereze un om posedat, un om care fără Domnul Isus nu are nicio șansă, nici la viața de acum și cu siguranță nici la cea veșnică. Și totuși Domnul Isus trece neoprit prin furtună ca să ajungă și la omul acesta.

De altfel și furtuna prin care trec ucenicii amintește de același lucru, că și ei se simt la fel de pierduți și fragili și că ar fi pierduți fără Mântuitorul în mijlocul lor. Toți am pieri fără mila și eliberarea Domnului Isus! Ce minunat că avem pace și mântuire prin Domnul Isus!

De aceea, provocarea și rămâne clară în continuare că trebuie să avem cu adevărat credință și să ne punem toată nădejdea în Domnul (v.40,41). Marcu ne provoacă să umblăm într-o credință autentică în care Domnul Isus este totul. O astfel de umblare ne va liniști inimile și vom ști cu certitudine că suntem ai lui Hristos, indiferent de încercările vieții prin care trecem.

APLICAȚII:

Ce am putea face ca să fim un sol bun pentru oportunitățile și chemarea evangheliei?

.....
.....
.....

Dați exemple de cum putem străluci în lume, ca o lumină expusă, nu ca una ascunsă.

.....
.....
.....

În ce fel pilda bobului ne muștar ne încurajează să înțelegem mai bine viziunea vieții de creștin, creșterea glorioasă a împărăției lui Dumnezeu? Oprește-te un pic și mulțumește-i lui Dumnezeu pentru această creștere glorioasă.

.....
.....
.....

Citește atent descrierea liniștirii furtunii. Ce a însemnat pentru ucenici, atunci, și ce poate însemna pentru noi, astăzi?

.....
.....
.....

30 iunie, Marcu 5, *Redescoperă puterea lui Isus (5.28-29)*

Fiecare pagină a evangheliei după Marcu este o ocazie de a redescoperi puterea lui Isus în viața noastră. Marcu urmărește înapoi acest efect, aglomerând eveniment după eveniment, ca să vedem că autoritatea lui Isus asupra naturii, asupra demonilor, asupra bolilor, asupra oamenilor, era o autoritate deplină, dumnezească. Într-un fel, parcă unele minuni se repetă, dar în altfel nu ne putem sătura de varietatea situațiilor și de faptul că mereu se probează că lui Hristos toate i se supun și că El este Fiul lui Dumnezeu.

Astfel, în capitolul 5, vedem puterea lui Hristos în vindecarea unui caz extrem de violent de demonizare, și intervenția sa în vindecarea – chiar învierea fiicei unui conducător de sinagogă și în vindecarea unei femei bolnave, care își dorea mult eliberarea de suferință. Isus are putere peste boli și peste demoni pentru că este Fiul lui Dumnezeu. Lumea spirituală supranaturală cunoaște bine că El este Fiul lui Dumnezeu, iar elementele naturii (vânt, apă, pământ, foc, viruși, microbi, etc.) sunt gata să îl asculte și i se supun în totalitate. Isus este Cuvântul Creator, Logosul divin care a participat la crearea lumii și care este lumina ei și o conduce și acum și în veșnicie.

Apropierea de Isus a însemnat atunci posibilitatea vindecării trupesti și sufletești, iar astăzi suntem lângă același adevăr: apropierea de Isus poate schimba complet viața noastră în bine, prin mântuirea lui Dumnezeu. Din domnia sa cerească Isus poate schimba și astăzi viețile noastre, ascultându-ne rugăciunea și folosind autoritatea sa divină.

VINDECAREA OMULUI DEMONIZAT: UN EVANGHELIST ÎN PROPRIA FAMILIE (5:1-20)

Această vindecare este una din istorisirile cele mai cunoscute din evangheliile sinoptice. Marcu descrie cu amănunte faptul că omul demonizat locuia afară din comunitate, prin locuri de groază – în morminte (în peșterile unde erau depozitate oasele și cadavrele), și că nimic nu îl putea domoli sau lega. Dorința de a-și face rău, tăindu-se, și dorința de a distruge lucruri nu puteau fi stăpânite. Pe de altă parte, forța sa era uriașă, nenaturală. Omul demonizat locuia în zona Decapolis (cele zece cetăți), de pe țărmul de est al Mării Galileii, o zonă păgână unde se creșteau porci și unde închinarea la zei păgâni era un lucru obișnuit. De aici și practicile oculte, și apăsarea influenței demonice.

Astăzi se întâlnesc boli psihice, dar parcă nu sunt atât de acute. Acum suntem în perioada de după Crucea și Învierea lui Hristos, iar duhurile răutății au fost dezbrăcate de autoritate și putere. Oricum, aici nu avem o boală psihică pur și simplu, ci un caz antic de demonizare la păgâni. Este surprinzător să vedem că numele colectiv al duhurilor care intraseră în viața acestui om este „legiune”, ceea ce însemna aproximativ 4,000-6,000 de entități spirituale demonice. Într-un om poate intra mult bine, sau multă răutate. Dumnezeu însuși poate intra în sufletul unui om, sau mii de demoni. Dumnezeu l-a creat pe om cu o capacitate copleșitoare pentru bine sau rău, și este de datoria noastră să alegem binecuvântarea și nu blestemul, viața și nu moartea, credința și nu necredința, ascultarea de Dumnezeu și pocăința, și nu răzvrătirea și răutatea.

Învățătura majoră este că Isus este cel care dă vindecare și eliberare și în aceste situații. Oricare ar fi dependența de lumea duhurilor rele, Isus poate elibera definitiv. În practică, lumea este în prezent influențată de atmosfera sfântă a slujirii și mărturiei Bisericii, care acționează ca sarea în mijlocul stricăciunii. Cu toate acestea, dacă oamenii se îndreaptă spre păgânism fenomenele de stăpânire și influență demonică pot crește la număr.

Să privim atent la faptul că Isus își crește mărturia și aduce adevărata eliberare. Omul vindecat stă jos, în final, îmbrăcat și întreg la minte. Acestea sunt efectele mântuirii în viața celui păcătos: își poate lua locul în comunitate, în mod decent și respectabil, cu personalitatea restaurată, și dialoghează cu Dumnezeu și cu oamenii în mod echilibrat, cu mintea sănătoasă. Excesele și robia păcatului dispar. Regăsim sănătatea și echilibrul, personalitatea împlinită, și capacitatea de a lua parte la viața socială, în dialog cu oamenii și cu Dumnezeu. Domnul Isus și astăzi ne îndreaptă în această direcție. Și noi trebuie să ne asigurăm că oamenii sunt chemați la această viață cu Dumnezeu și sunt împliniți ca oameni mântuiți, în adunare și în comunitatea bisericii.

Este interesant că Isus nu îi permite omului vindecat să devină un apostol sau ucenic care îl urmează peste tot. Trimiterea lui Isus pentru acest om este să devină un martor al îndurării lui Dumnezeu în familia lui și în localitatea lui, Misiunea creștină are mai multe forme și paliere: palierul de familie, palierul vieții în comunitate locală, palierul național și misiunea internațională. Ar trebui

să ne întrebăm dacă ne știm locul și chemarea, și dacă suntem buni misionari creștini în propria familie, ca Dumnezeu să se poată glorigica prin viața noastră.

Când privim la reacția locuitorilor față de această mare minune a lui Isus observăm teama lor, precum și groaza că și-ar putea pierde toate animalele dacă duhurile rele ar intra în ele. De aceea, ei l-au rugat pe Isus să îi părăsească. Poate că mai aveau și alte cazuri de demonizări, și de aceea se temeau. Lumea nu se bucură când văd că oamenii se întorc la Dumnezeu și devin sănătoși, echilibrați, liniștiți. Industria plăcerilor, cazinourile, petrecerile, organizațiile de tip mafiot nu se bucură de faptul că oamenii pot deveni credincioși, cinstiți, etici, cu viață organizată bine. Trebuie să fim conștienți că cinstea și credințioșia nu câștigă aplauzele lumii corupte. Suntem gata să aducem o mărturie bună despre Dumnezeu în societatea noastră?

ÎNVIEREA FIICEI LUI IAIR ȘI VINDECAREA FEMEI BOLNAVE DE 12 ANI (5:21-43)

A doua ocazie de a redescoperi puterea lui Hristos în capitolul cinci, o aflăm în învierea fiicei lui Iair, conducătorul sinagogii. Isus se întorcea din Decapolis unde îl vindecase pe demonizat, și problema este dacă poate să facă și în Israel asemenea mari minuni. Rezultatul păcatului este peste tot îmbătrânirea, boala și moartea, stricarea caracterului și răzvrătirea față de Dumnezeu. De aici rezultă și violența, abuzurile, încălcările de lege, mândria, răutatea, demonizarea, etc.

Învierea fiicei lui Iair în vârstă de 12 ani

După ce adesea a tratat problemele bărbaților bolnavi, aici Isus este rugat în genunchi de Iair să îi vindece fata aflată pe patul morții ca „să se facă sănătoasă și să trăiască” (5:23). Fata avea 12 ani (Marcu 5:42). Dorința oricărui părinte este să își vadă copilul sănătos și să trăiască. Ne putem identifica perfect cu rugăciunea tatălui. Apare însă de la început și istoria femeii bolnave de hemoragie, tot de 12 ani. Avem, deci, două probleme acute de viață care apar în viața unei tinere și, respectiv, a unei femei mature, și cifra 12 este caracteristică amândurora. Este posibil ca să fie aici un mesaj despre femeile și fetele din Israel: Hristos a venit și pentru ele, și pentru cele ce suferă fiind mai în vârstă, dar și pentru cele tinere, adolescente. Hristos răspunde și inimii de părinte, și nevoilor unei adolescente, precum și nevoilor unei femei mature care trece prin greutăți. De aceea, merită să venim cu curaj la Isus, cu orice problemă am avea, bărbați și femei, tineri și în

vârstă, căsătoriți sau nu, intelectuali sau nu, săraci și bogați, din toate popoarele și etniile.

Descrierea făcută de Marcu este plină de detalii semnificative. Isus pleacă de urgență cu Iair, ca să meargă la el acasă. Acasă oamenii deja o jeleau pe fată pentru că murise (35-40). Isus le spune că doar doarme și intră în casă doar cu părinții și trei apostoli, Petru, Ioan și Iacov. El o învie pe fată cu o chemare care a rămas în memorie („fetițo, scoală-te, îți zic”, sau *Talita, cumi*).

Vindecarea femeii bolnave de hemoragie de 12 ani

În mijlocul istorisirii, Marcu pune și întâmplarea cu vindecarea femeii care de 12 ani suferea de o hemoragie severă. Evanghelia este foarte critică față de doctori: femeia cheltuisese tot ce avea ca să se vindece, nu reușise, și încă îi era și mai rău (26). De multe ori aceasta este și experiența multor bolnavi, și astăzi, deși nu întotdeauna, pentru că medicina s-a dezvoltat foarte mult.

Să observăm cursul acțiunii: femeia judecă pentru sine că, dacă s-ar atinge de Isus, s-ar vindeca (28). Face acest lucru și se vindecă. Marcu spune că imediat, a simțit literalmente, fizic, o vindecare trecând prin trupul ei (29). Isus știa, ca Fiul al lui Dumnezeu, de intenția ei, de gândul ei, pentru că știa inima oamenilor. A vindecat-o, a simțit puterea care a trecut din el spre ea, și a întreat în jur cine s-a atins de ea. Femeia a mărturisit plină de teamă ce s-a întâmplat. Explicația fricii ei este destul de limpede: suferind o hemoragie de neoprit, ea era necurată ritual, și pe toți pe care i-a atins i-a făcut necurați în ziua aceea (Levitic 15:18-19). Toți ar fi trebuit să meargă acasă, să se spele și să nu iasă până seara. Dacă ar fi aflat ce le-a făcut ar fi fost gata să o omoare cu pietre.

Acum ea se vindecase. Oare ce era mai puternică în viața ei: vindecarea ei prin puterea lui Isus sau hemoragia care, prin atingere hainelor, îi făcuse pe toți necurați? Răspunsul lui Isus scoate în evidență credința ei, așa cum face Isus de obicei, și în al doilea rând îi zice confirmă că a fost vindecată (5:33-34). Toți cei de față au tras concluzia că Isus este deasupra bolii și ostracizării sociale (a necurației care te izolează de lume) și, de asemenea, și deasupra morții.

Cum putem să redescoperim puterea lui Hristos? Venind la el cu problemele noastre, cu curaj. Punându-ne la dispoziția lui, cu credință. El ne va conduce în voia sa, arătându-ne care este soluția lui și care este chemarea lui.

Uneori, răspunsul este vindecare completă. Așa a fost aici, în capitolul cinci. Alteori, este putere să trecem prin dificultăți și mult har de sus. Așa a fost cazul apostolului Pavel.

APLICAȚII:

Explicați în ce fel puterea lui Hristos este aceeași și astăzi? În ce condiții o putem redescoperi în viețile noastre și cum?

.....
.....
.....

Ce pot învăța din aceste vindecări părinții care au copii bolnavi? Este Isus sensibil la rugăciunile părinților? Îi vindecă el pe toți și întotdeauna? Ce ne învață Biblia?

.....
.....
.....

Ce s-a gândit femeia bolnavă în sinea ei, atunci când s-a atins de haina lui Isus? În ce fel s-a văzut credință în acțiunile ei?

.....
.....
.....

De ce se temea femeia bolnavă de mulțime? A fost acțiunea ei de a ieși în public periculoasă? De ce da, de ce nu? Cum a transformat Isus mărturia vieții ei?

.....
.....
.....

De ce este interesat Isus mai întâi de credința noastră, și apoi, de vindecarea noastră? Cum trebuie să vestim evanghelia celor din jur?

.....

.....

.....